

Posudek bakalářské práce Marty Bieblvé

Kompozita typu N+N a jejich typologie

(FF JU České Budějovice, 2011)

Cílem práce Marty Bieblvé je prozkoumat proces kompozice v italském lexiku v rozmezí let 1950-1960, přičemž se soustředí na italská kompozita typu N+N (nikoli konfixáty).

Nejprve v části teoretické pojednává o procesu kompozice, který chápe jako jeden ze slovotvorných postupů. V souladu s italskou gramatickou tradicí rozlišuje mezi derivací juxtapozicí a kompozicí. Proces kompozice pak dále podrobněji popisuje, všímá si struktury kompozit, pozice hlavy kompozit a syntaktického vztahu mezi komponenty. Jednu stať věnuje i aktuální problematice konfixace a jejímu vztahu s kompozicí.

Teoretickou část práce zvládla diplomantka velmi uspokojivě. Použila větší množství italských i českých pramenů a podařilo se jí na jejich základě udělat dobrou syntézu problematiky kompozice.

K této části mám následující poznámky:

str. 12 M. Bieblvá tvrdí, že slovo *sottocommissione* je kompozitum neexocentrické a že *sotto* je prefix – nemělo by se tedy jednat spíše o derivaci?

str. 13: překlad citace S. Scalise – A. Bisetto je poněkud nepřesný, taktéž překlad na str. 22 (pozn. 20) je stylisticky nepovedený.

str. 30 – M. Bieblvá píše: „pokud se řídicí člen nachází vlevo, jde vždy o konfixaci“ zde došlo k obrácení (zřejmě nedopatřením)

str. 30 - M. Bieblvá píše o referenční a instrukční sémantice, bylo by záhodno tento rozdíl více rozvést.

V části analytické zkoumá M. Bieblvá produktivitu italských kompozit se strukturou N+N. Výzkum provádí pomocí slovníku Lo Zingareli 2011, kde pomocí filtrů vyhledává lemmata indexovaná *comp.*, jejichž atestování je doloženo v letech 1950-1960. Z nalezených výrazů pak vytrídí ty, které mají hlavu vpravo (ty považuje za nerománská, z velké většiny se jedná o konfixáty) a zbylé vytrídí podle vnitřní struktury.

Zjišťuje, že z italských kompozit v tomto období je nejvíce nově doložených výrazů struktury V+N. Pokud jde o kompozita typu N+N celkem jich nalézá 23, z nichž 9 klasifikuje jako koordinační a 14 jako subordinační. Zkoumá rovněž jejich frekvenci v korpusech současné italštiny.

Kvantitativní údaje, ke kterým dochází, potvrzují výsledky podobných studií. Aby ovšem bylo možno činit závěry ohledně produktivity kompozičních procesů, bylo by nutno vyjasnit samotný pojem produktivity v oblasti kompozice (analogicky k pojmům produktivita, disponibilita a rentabilita, které rozlišujeme v případě derivace). Kvantitativní analýza, kterou M. Bieblvá provádí, má tak hodnotu zejména dokumentační, hlubší reflexe získaných dat chybí. Tak pouze konstatuji stav, nejedná se o výtku, neboť fundovaná reflexe výše zmíněných pojmů přesahuje možnosti bakalářské práce. Studie M. Bieblvé je v tomto směru dobrou průpravou k dalším výzkumům.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou **výborně**.

V Českých Budějovicích dne 7. června 2011.

PhDr. Ondřej Pešek, Ph.D.